

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Ing. L. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019, č. j. KUZZL-8672/2019-3, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 27. 11. 2018, č. j. MUVS-S 35019/2018/OSA, ve výroku o vině tak, že žalobce je vinen přestupkem podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť 27. 2. 2018 od 9.30 h na silnici I. třídy č. 57 mimo obec ve Vsetíně Potůčkách u přechodu pro chodce nacházejícího se v blízkosti domu č. p. 179 ve směru jízdy od Jablůnky k Ústí, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená místní úpravou provozu na pozemních komunikacích –

svislou dopravní značkou B20a na 50 km/h, blíže neustanovený řidič řídil výše uvedené vozidlo a jel rychlostí nejméně 65 km/h, což bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, tedy nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o nejméně 15 km/h. Jednáním nezjištěného řidiče byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) téhož zákona.

3. Žalovaný potvrdil ve zbytku rozhodnutí městského úřadu o přestupku, tj. výrok o pokutě 2 000 Kč a o náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaného žádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, ale žalovaný této žádosti prakticky nevyhověl, protože požadovanou informaci doručil žalobci spolu s rozhodnutím, aby žalobce nemohl namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Žalovaný tak postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
5. Žalobce namítl podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného Mgr. M. T., neboť jeho postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažil žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Mgr. M. T. postupoval vůči žalobci v rozporu s právem a jemu nepochybně známou judikaturou, má negativní citový vztah ke zmocněnci žalobce ve správním řízení, protože zmocněnec vystupuje ve větším počtu správních řízení, a to se značnou úspěšností. Činnost zmocněnce zavadává nutnou příčinu k vyššímu pracovnímu výkonu Mgr. T., který musí stíhat o to větší počet rozhodnutí v zákonných lhůtách a pracuje tak pod větším tlakem. Mgr. T. se nezřídka vyjadřuje v rozhodnutích a vyjádřeních k soudu ke zmocněnci žalobce osobně a nepravdivě, jde o osobní narážky a nepravdivé a neprokázané skutečnosti. Mgr. T. se dopustil vůči P. K. v přítomnosti svědkyně P. D. urážek na cti, když ho osobně navštívil v místě jeho bydliště v Praze. Advokát žalobce podotkl, že mu klient a P. K. dali souhlas a pokyn k této nestandardní argumentaci. Mgr. T. často v rozhodnutích obviňuje zmocněnce žalobce z procesních obstrukcí, i když v řízení žádné obstrukce nejsou.
6. Žalobce namítal porušení jeho práva být přítomen dokazování. Žalovaný prováděl rozbor snímku z měření. Žalobce nebyl ani seznámen se závěry rozboru před vydáním rozhodnutí. Jak sám poukázal žalovaný, jednalo se o dokazování, ke kterému je zapotřebí mít zvláštních znalostí či schopností (zde: proškolení k obsluze radaru).
7. Městská policie nebyla oprávněna měřit rychlost a pořídit důkaz o měření rychlosti, proto ho nelze použít. Městská policie nezveřejnila informaci o zřízení automatizovaného technického systému.
8. Nezákonná je úvaha o přítěžující okolnosti, která spočívá v tom, že samotné jednání je protiprávní („provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla...“). Tato úvaha je nezákonná pro rozpor se zásadou zákazu dvojího přičítání. Nesrozumitelná je úvaha o přítěžující okolnosti spočívající v tom, že k překročení rychlosti došlo mimo obec a že poblíž se nacházel přechod pro chodce. I tyto úvahy jsou v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání.
9. V posuzované věci nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost vozidel v místě určeném Policií ČR.
10. Došlo k porušení práva žalobce být řádně seznámen s povahou obvinění proti němu a získat tak možnost připravit si obhajobu a v řízení se řádně hájit. Žalobci nebylo vůbec

sděleno, z jakého přestupku byl obviněn, jaké právní ustanovení měl porušit a v čem jeho protiprávní jednání spočívá. Žalobci nebylo sděleno, že porušil dopravní značku B20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h, ani porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti žalobci sdělil teprve žalovaný změnou výroku městského úřadu. Podle žalobce nebylo možné tyto údaje sdělit v rozhodnutí o odvolání. Žalovaný měl věc vrátit městskému úřadu, který měl žalobce vyrozumět o změně popisu skutku a zpřesnění kvalifikace skutku.

11. Městský úřad žalobci uložil pokutu mimo zákonný rámec (2 000 Kč z rozmezí 2 500 Kč až 5 000 Kč). To žalobce považoval za vadu výroku.
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce žádnou konkrétní odvolací námitku ve správním řízení neuvedl. Ohledně námitek k pověsti tzv. Motoristické vzájemné pojišťovny, se kterou je posuzovaná věc spojena, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 10 As 36/2019-33, podle kterého podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, nedoplněných ani na výzvu, a přesunutí obhajoby a dokazování až před správní soudy, bude v budoucnu tento soud posuzovat jako zneužití práva. Z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal žalobci, zastoupenému Mgr. Voříškem jako v této věci, celou částku nákladů řízení (rozsudek NSS č. j. 6 As 115/2019-44).
13. Žalovaný označil za lživé obvinění Mgr. T. z urážky P. K., protože jmenovaná oprávněná úřední osoba s P. K. nikdy nejednala tak, jak žalobce popsal. P. K. nepodal žádnou stížnost, námitku podjatosti ve správním řízení ani podnět k projednání přestupku. V citované judikatuře žalovaný odkázal na to, že o účelové obstrukci v případě P. K. a osob s ním spojených píše správní orgány a soudy v četných případech. Navíc P. K. nenamítl podjatost Mgr. T. v jiných současně projednávaných případech, jejichž spisové značky žalovaný uvedl.
14. Místo přestupku je v rozhodnutích určeno naprosto přesně a nezaměnitelně. Z výroku rozhodnutí je zcela zřejmé, že nezjištěný řidič, kterému žalobce svěřil vozidlo, překročil rychlost jízdy mimo obec v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy upravena dopravní značkou na 50 km/h – viz odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Navíc v příkazu o uložení pokuty, doručenému dne 6. 6. 2018, městský úřad v odůvodnění jasně uvedl, že k překročení rychlosti došlo mimo obec, kde je umístěn přechod pro chodce z důvodu zvýšení bezpečnosti chodců a je zde stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h dopravní značkou B20a. Projíždějící řidiči vozidel jsou povinni respektovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na 50 km/h, která má přednost před obecnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu na 90 km/h. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je nainstalován na sloupu u domu č. p. 179 na silnici č. I/57, která protíná poměrně dlouhou ulici nazvanou Potůčky, která je místní částí města Vsetín a navazuje až za dopravní značku IZ4a označující název města Vsetín – viz www.mapy.cz, zadáno „Potůčky č. p. 179“. Místo spáchání přestupku lokalizoval městský úřad ve výroku rozhodnutí přesně a v souladu se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí. I z výroku rozhodnutí městského úřadu žalobce pochopil, že bylo měřeno mimo obec, protože namítá v dalším žalobním bodě, že obecní policie nemá právo měřit mimo obec rychlost, protože to má jen v obci. Výklad zastávaný žalobcem je ryze formalistický. Předpoklad žalobce, že pravomoc obecní policie je udáváná dopravními značkami o počátku a konce obce, je mylný. Objekt č. p. X je v katastrálním území Rokytnice, která je místní částí obce

Vsetín, což vyplývá z katastrální mapy, která je součástí spisu ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 32/2019. Právo obecní policie měřit rychlost v kontrolovaném místě nemůže zanikat jen proto, že se měřený úsek nachází z hlediska úpravy dopravního značení mimo obec. Rozhodující je, že se měřený úsek nachází prokazatelně v katastrálním území města Vsetín a nikoliv v jiné obci, kde by Městská policie Vsetín mohla měřit rychlost jen na základě veřejnoprávní smlouvy.

15. Město Vsetín na svých stránkách www.mestovsetin.cz v sekci Radary – měření informuje od 8. 12. 2017 o úsecích s měřením automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Každý pozorný řidič, který místem projíždí, si může včas všimnout na sloupu kamery radaru.
16. Žalobce se nemohl teprve z pravomocného rozhodnutí dozvědět, co je mu kladeno za vinu. Žalobce od počátku věděl, co je předmětem přestupkového řízení, a to z výzvy k zaplacení určené částky, příkazu o uložení pokuty a rozhodnutí o přestupku. Žalovaný pak pouze dílčí změnou rozhodnutí doplnil výrok rozhodnutí o znaky přestupku. Žalobce měl v řízení zmocněného „profesionálního“ zmocněnce, který ho před správními orgány alespoň formálně zastupoval a žalobce mohl sám nahlédnout do spisu. Žalobce navíc sám neuvedl, jak mu žalovaný změnou rozhodnutí zasáhl například do jeho práva na obhajobu, co mu znemožnil namítat a jak by jeho obhajoba vypadala jinak, pokud by znal popis skutku podle napadeného rozhodnutí. Žalobce a jeho zmocněnec byli v řízení zcela pasivní.
17. K námitce neprokázání skutkových okolností k údajnému dokazování v nepřítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že vycházel spolu s městským úřadem z textu oznámení přestupku policie z informací o omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h dopravní značkou B20a. Tato informace je uvedena také na snímku změřeného vozidla žalobce. Jako podklad pro vydání rozhodnutí a listinný důkaz to považoval žalovaný za dostačující. Žalovaný neprováděl žádné dokazování bez účasti žalobce nebo jeho zmocněnce. Pouze určitou odbornou otázku zodpověděl sám bez toho, že by jakkoliv doplňoval dokazování. Oprávněná úřední osoba se prostě podívala na snímek a poznala z něj, že měření proběhlo korektně. Přípustnost takového závěru opakovaně dovodila judikatura správních soudů (např. rozsudek NSS č. j. 9 As 76/2010-76). Žalobce ani neuvádí, v čem konkrétně je závěr žalovaného chybný a co mu bylo upřeno uvádět na svoji obhajobu. Navíc zmocněnci žalobce, respektive fyzickým osobám, které za něho jednají, již byl opakovaně předestřen způsob, jakým se vyhodnocují snímky z radarového rychloměru RAMER či AD9, včetně poskytnutí dokumentů obsahujících popis postupů (například v řízení ve věci KUSP-84228/2018/DOP/Mu dne 21. 6. 2019 a mnohé další).
18. K námitce žalobce o zmatečném výroku o sankci a dvojím přičítání žalovaný uvedl, že městský úřad skutečně do výroku rozhodnutí o pokutě mylně uvedl odkaz na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, namísto odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a nevšiml si toho ani žalovaný. Nicméně toto pochybení lze zhojit vydáním opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu, což správní orgán učiní. Co se týče okolností uložení pokuty, pak místní úpravou omezená rychlost u přechodu pro chodce je logicky důvodem pro zvýšení pokuty nad minimum zákonného rozmezí. Ohrožení chodců na přechodu je typově více nebezpečné než překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích (shodně rozsudek NSS č. j. 1 As 27/2009-76). Protože nejvyšší dovolená rychlost byla překročena o 15 km/h, šlo o překročení v polovině rozsahu pokrývaného skutkovou podstatu přestupku podle § 125c

odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (mimo obec jde o překročení méně než 30 km/h). Nejde o dvojí přičítání, ale o korektní zohlednění závažnosti přestupku v rámci skutkové podstaty, vyjádřené rovnicí mezi polovičním rozsahem překročení rychlosti a pokutou v polovině zákonného rozpětí.

19. Žalovaný zaslal soudu dohodu Policie ČR s městem Vsetín ze dne 20. 2. 2009 o spolupráci při zabezpečování dohledu v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
20. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil **ze správního spisu z oznámení** přestupku Městské policie Vsetín (dále jen „policie“) ze dne 28. 2. 2018 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v bodě 2 tohoto rozsudku. Měření rychlosti bylo provedeno přístrojem RAMER 10T, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy, měl v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů rychloměru provedli proškolení strážníci podle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR.
22. Záznam o přestupku obsahuje údaje z popisu přestupku podle bodu 2 tohoto rozsudku a bezvadnou fotografii měřeného vozidla. Podle ověřovacího listu č. X bylo ověření rychloměru platné od 8. 12. 2017 do 7. 12. 2018.
23. Ve výzvě žalobci k zaplacení částky 600 Kč ze dne 28. 2. 2018 je popsán přestupek jako v bodě 2 tohoto rozsudku a je zde uveden odkaz na porušení § 4 písm. c), § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Totéž je uvedeno v příkazu ze dne 28. 5. 2018, kde městský úřad uložil žalobci jako provozovateli vozidla pokutu 1 800 Kč.
24. **Městský úřad v rozhodnutí** ze dne 27. 11. 2018 v úvaze o výši pokuty mj. uvedl, že „vzal v úvahu, že obviněný jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V neprospěch obviněného hovoří fakt, že došlo k překročení rychlosti na komunikaci mimo obec, kde je umístěn přechod pro chodce z důvodu zvýšení bezpečnosti chodců a je zde stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h dopravní značkou B20a.
25. V odvolání ze dne 14. 12. 2018 žalobce požádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání. Sdělení žalovaného o oprávněné úřední osobě bylo vyhotoveno 25. 7. 2019, stejně jako rozhodnutí o odvolání.
26. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** uvedl, že neměl pochyby o správnosti měření použitým radarem. Záznam o přestupku byl perfektní, a proto nebylo třeba dalšího dokazování. Úřední osoba Mgr. M. T. navíc absolvoval školení k obsluze silničního radarového rychloměru typu RAMER 7CCD, RAMER 7M, RAMER 10 či AD9. Po rozboru snímků ze záznamu o přestupku není pochyb o tom, že vozidlo (respektive jeho pravá zadní část) je řádně umístěno v radarovém svazku, který je na snímku vyobrazen vodorovnými čarami vespod i na vrchu snímku (v celé pravé polovině snímku). Vzhledem k těmto okolnostem není pochyb o tom, že měřeno bylo v souladu s návodem k obsluze a

provádění důkazů, které navrhl žalobce, by bylo nadbytečné. I podle rozsudku NSS č. j. 3 As 93/2015-41 posouzení správnosti snímku podle vyobrazení mřížky radarového svazku může bez dalšího učinit oprávněná úřední osoba.

27. Ustanovení § 79a zákona o silničním provozu určuje, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s Policií ČR. Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 311/2018-35, č. j. 4 As 259/2018-36 nebo č. j. 9 As 212/2017-47 splnění těchto podmínek je zajištěno, pokud jde o měření na místech určených Policií ČR, přičemž součinnost postačí prokázat pouhým prohlášením Policie ČR, že taková místa byla určena, např. sdělením). V daném případě tato informace byla součástí oznámení přestupku Městské policie Vsetín.
28. Přitěžující okolností bylo, že přestupek se stal u přechodu pro chodce. Městský úřad pokutu uložil ve výši 2 000 Kč, což je v rámci zákonného rozmezí 1 500 – 2 500 Kč.
29. **Soud při jednání** provedl důkazy otiskem obrazovky z internetových stránek města Vsetín – Radary – měření rychlosti s dotazy a odpověďmi a zveřejněnou listinou - dopisem Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje z 22. 11. 2017, č. j. KRPZ-117846-2/ČJ-2017-151506, nazvanou Stanoviště k měření rychlosti na silnicích v k. ú. Vsetín – stanovisko (zejména souhlas v bodě 1; k oprávnění městské policie měřit rychlost v místě přestupku); třemi otisky obrazovky ze stránky mapy.cz po zadání „č. p. X Potůčky Vsetín“ – dopravní mapa, satelitní dopravní mapa a uliční pohled podle GPS souřadnic s přechodem pro chodce a kamerou na sloupu veřejného osvětlení (vše k místu přestupku); přílohou k vyjádření k žalobě (ze soudního spisu) - Dohoda Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor vnější služby Vsetín, Dopravní inspektorát, a Městem Vsetín, o spolupráci při zabezpečování dohledu v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu z 20. 2. 2009 (zejména čl. 5); ze správního spisu usnesením žalovaného o tom, že Mgr. M. T. není vyloučen z projednání věci z 30. 4. 2020 a následné rozhodnutí Ministerstva dopravy z 21. 8. 2020 o zamítnutí odvolání proti prvně citovanému rozhodnutí žalovaného z 30. 4. 2020; printscreenem z webu města Vsetín o stacionárním měření rychlosti a datem vzniku 8. 12. 2017, vyjádřením strážníka Patrika Peciny – nynějšího velitele Městské policie Vsetín, že 8. 12. 2017 vytvořil na webových stránkách města Vsetín článek o stacionárním měření rychlosti vozidel; printscreenem z webu města Vsetín: Vsetín začne měřit rychlost 18. 12. v Potůčkách; printscreenem z webu města Vsetín: Starosta Růžička: radary pomohou posílit bezpečnost na cestách; printscreenem z webu města Vsetín – vyhledávání článku o měření rychlosti.
30. Zástupce žalovaného při jednání dodal, že data diskusních příspěvků na webu nelze změnit a dále uvedl, že ho P. K. dvakrát nařkl v žalobách, že zástupce žalovaného u P. K. byl na přátelské návštěvě půl hodiny na kávě, což není pravda a svědčí o nevěrohodnosti tvrzení P. K. o tom, že P. K. měl zástupce žalovaného někdy urazit; k tomu doložil do spisu žaloby z 19. 9. 2014 a z 28. 10. 2014.
31. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
32. Soud se zcela ztotožňuje se vším, co ve věci uvedl městský úřad (§ výjimkou uvedenou níže) a žalovaný v rozhodnutí o odvolání a ve výstižném a vyčerpávajícím vyjádření k žalobě.

33. Pokud se jedná o žalobcem namítané nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu, žalovaný podle názoru krajského soudu skutečně pochybil, pokud žádosti žalobce podle § 15 odst. 4 správního řádu nevyhověl včas – žalovaný zaslal jméno oprávněné úřední osoby žalobci současně s rozhodnutím o odvolání. Na druhou stranu je nutné zabývat se tím, zda by dané procesní pochybení mělo samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Z ustálené judikatury vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze z absence sdělení údajů umožňujících identifikaci oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky NSS z 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, z 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a z 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
35. V žalobě byla namítána podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného pouze s odkazem na skutečnost, že oprávněná úřední osoba má mít ke zmocněnci negativní vztah proto, že zmocněnec F. C., s. r. o., vystupuje ve větším počtu správních řízení, a to značně úspěšně a dále proto, že urazil P. K. před jeho přítelkyní, když ho zástupce žalovaného Mgr. T. osobně navštívil v Praze. Mgr. T. často obviňuje zmocněnce žalobce z procesních obstrukcí, i když tam žádné nejsou.
36. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít nesdělení informace o oprávněné úřední osobě žalovaného vliv na zákonnost rozhodnutí.
37. Žalobce zůstal pouze v rovině spíše obecných, nedůvěryhodných a ničím nepodložených tvrzení, pokud nespecifikoval žádné konkrétní řízení či rozhodnutí, ve kterých se měla podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného vůči jeho zmocněnci projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost oprávněné úřední osoby žalovaného z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníkovi řízení nebo jeho zmocněnci.
38. Ze žalob doručených soudu zástupcem žalovaného při jednání se podává, že P. K. se zmínil o návštěvě Mgr. T. v bydlíšti P. K. v X v roce 2014 v žalobách proti rozhodnutím žalovaného č. j. KUZZ-41594/2014 a č. j. KUZZ-39973/2014. O nich rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem z 31. 3. 2016, č. j. 41 A 102/2014-38, resp. z 27. 7. 2016, č. j. 31 A 74/2014-39, podle kterých se uvedenou skutečností jako nerozhodnou ve věci Krajský soud v Brně nezabýval.
39. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že samotný poukaz na používání účelových a obstrukčních praktik v přestupkovém řízení ze strany zmocněnce F. C., s. r. o. nelze považovat za důvod podjatosti oprávněné úřední osoby, a to v situaci, kdy je na procesní strategii daného zmocněnce běžně poukazováno rovněž soudní judikaturou, jak již bylo výše uvedeno (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2020, č. j. 33 A 71/2018-33, dále srov. také rozsudky NSS z 21. 3. 2019, č. j. 1 As 33/2018-37, z 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, či z 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018-33).
40. K námitce podjatosti vznesené ve správním řízení krajský soud poukazuje na to, že součástí doplněného správního spisu, jímž soud provedl dokazování při jednání, je usnesení

žalovaného z 30. 4. 2020 o tom, že Mgr. M. T. není vyloučen z projednání věci a následně rozhodnutí Ministerstva dopravy z 21. 8. 2020 o zamítnutí odvolání proti prvně citovanému rozhodnutí žalovaného z 30. 4. 2020. Žalovaný v citovaném rozhodnutí z 30. 4. 2020 zdůraznil, že důvody podjatosti jsou nekonkrétní, že P. K. ani neuvedl datum, kdy mělo k urážce dojít, nepodal stížnost ani oznámení přestupku. Ačkoli P. K. došel do úředního styku s Mgr. T. v mnoha řízeních (žalovaný uvedl pro příklad řadu spisových značek v letech 2014 - 2019), identické námitky podjatosti se objevily ve třech věcech až v roce 2019. Žalovaný dokázal na rozsudky NSS č. j. 6 As 106/2016-31 (že úvahám ad hominem se nelze vyhnout při hodnocení procesní strategie v typově podobných řízeních jmenovaných zmocněnců) a č. j. 9 As 429/2018-35 (s odkazem na osobní kanál P. K. na youtube.com, jeho nabídce pojištění proti pokutám, kdy z této činnosti profituje, ale nenese již profesionální odpovědnost jako například advokát). Ministerstvo dopravy v rozhodnutí o odvolání shledalo účelovost ve vytváření důkazů zmocněncem, kterému nelze přiznat právní ochranu a odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 As 107/2013-30 (že nelze paralyzovat výkon státní správy sběrem difamujících informací proti oprávněným úředním osobám a následně uplatňováním námitek podjatosti).

41. Zdejší soud se ztotožnil se zamítnutím námítka podjatosti oběma správními orgány a neshledal v jejich postupu nezákonnost.
42. Nedůvodná je námitka, že žalovaný prováděl dokazování rozbořem snímku změřeného vozidla v nepřítomnosti žalobce. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, podle rozsudku NSS z 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76, si žalovaný mohl sám zodpovědět odbornou technickou otázku a své závěry měl řádně odůvodnit, což se stalo. Obdobně podle rozsudku NSS z 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, správní orgán je oprávněn k odbornému posouzení předmětných skutečností, pokud disponuje potřebnými odbornými znalostmi; zde šlo o otázku, kdy přibírat znalce - šlo o ohledání - kouření tabáku ve správním řízení a následně v soudní síni).
43. Žalobce v posuzovaném případě nenabídl žádnou argumentaci, která by tvrzení žalovaného jakýmkoli způsobem zpochybňovala či vyvracela. Dokazování snímkem prováděl městský úřad při ústním jednání dne 19. 9. 2018, ke kterému žalobce řádně předvolal a žalobce ani jeho zástupce se k němu nedostavili. Žalovaný dokazování neprováděl, pouze doplnil úvahy o hodnocení provedeného důkazu.
44. Městský úřad pokutu uložil ve výši 2 000 Kč, což je v rámci a uprostřed zákonného rozmezí 1 500 – 2 500 Kč, jak také uvedl na straně 5 svého rozhodnutí a žalovaný v bodě 38 svého rozhodnutí v souladu se zákony, zejména správním řádem a zákonem o silničním provozu.
45. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by ve věci mělo dojít k porušení zákazu dvojího přičítání. Jak uvedl NSS v rozsudku z 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, zásada zákazu dvojí přičítání *„spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se delikt ní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34,*

publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).

46. Ačkoli formulace úvahy městského úřadu mohla působit nepřesně, z celého textu úvahy a upřesnění žalovaným v bodě 38 jeho rozhodnutí (tedy obou rozhodnutí coby jednoho celku) se podává, že správní orgány hodnotily způsob spáchání přestupku, tj. překročení rychlosti u přechodu pro chodce. Správní uvážení o pokutě nebylo zneužito, ani nebyly překročeny jeho meze.
47. Liché jsou námitky, že městská policie nebyla oprávněna měřit rychlost a pořídit důkaz o měření rychlosti, proto ho nelze použít, že městská policie nezveřejnila informaci o zřízení automatizovaného technického systému a že nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost vozidel v místě určeném Policií ČR.
48. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
49. Součinnost městské policie s Policií ČR a určení místa spáchání přestupku jako místa měření rychlosti bylo prokázáno při jednání soudu dohodou Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor vnější služby Vsetín, Dopravní inspektorát, a Městem Vsetín, o spolupráci při zabezpečování dohledu v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu z 20. 2. 2009 (zejména článkem 5, který zakládá oprávněné městské policie měřit rychlost na místech určených Policií ČR) a dopisem Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje Městu Vsetín z 22. 11. 2017 nazvaným Stanoviště k měření rychlosti na silnicích v k. ú. Vsetín – stanovisko, kterým v bodě 1 učinila souhlas k oprávnění městské policie měřit rychlost v místě předmětného přestupku. Tyto důkazy jsou v souladu s podkladem rozhodnutí – oznámením městské policie z 28. 2. 2018 o předmětném přestupku, který byl pro správní řízení dostačující, protože žalobce žádnou námitku k oprávnění městské policie ve správním řízení nevznnesl a odvolání bylo blanketní.
50. Včasné a řádné zveřejnění informace o měření rychlosti v místě předmětného přestupku osvědčilo dokazování printscreenem z internetových stránek města Vsetín Měření rychlosti s dotazy a odpověďmi a zveřejněnou listinou - dopisem Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje z 22. 11. 2017, č. j. KRPZ-117846-2/ČJ-2017-151506, nazvanou Stanoviště k měření rychlosti na silnicích v k. ú. Vsetín – stanovisko (jde zejména o souhlas v bodě 1, ze kterého plyne oprávnění městské policie měřit rychlost v místě přestupku); třemi otisky obrazovky ze stránky mapy.cz po zadání „č. p. 179 Potůčky Vsetín“ – dopravní mapa, satelitní dopravní mapa a uliční pohled podle GPS souřadnic s přechodem pro chodce a kamerou na sloupu veřejného osvětlení (ze kterých se podává osvědčení místa přestupku, které koresponduje s listinami založenými ve správním a soudním spise, které jsou citovány shora, zejména ve stanovisku Policie ČR k určení míst měření rychlosti městskou policií); printscreenem z webu města Vsetín o stacionárním měření rychlosti a datem vzniku 8. 12. 2017 (ze kterého se podává, že na webu města je uveřejněn dokument „Schválené úseky měření“ – viz č. l. 44 a 48 soudního spisu); vyjádřením strážníka P. P. – nynějšího velitele Městské policie Vsetín, ze dne 7. 4. 2021, že 8. 12. 2017 vytvořil na webových stránkách města Vsetín článek o stacionárním měření rychlosti vozidel; printscreenem z webu města Vsetín: Vsetín začne měřit rychlost 18. 12. v Potůčkách https://www.mestovsetin.cz/vismo/dokumenty2.asp?id_org

=18676&id=528028&n=vsetin%2Dzacne%2Dmerit%2Drychlost%2D18%2Dprosinec%2D18%2Dpotuckach), ze kterého se podává, že k uveřejnění došlo 8. 12. 2017, tj. před spácháním předmětného přestupku; printscreenem článku z webu města Vsetín: Starosta R.: radary pomohou posílit bezpečnost na cestách (<https://mestovsetin.cz/starosta-ruzicka-radary-pomohou-posilit-bezpecnost-na-cestach/d-528371/p1=48958>), ze kterého se podává, že článek byl zveřejněn 8. 1. 2018; printscreenem z webu města Vsetín – vyhledávání článku o měření rychlosti (https://www.mestovsetin.cz/vismo/fulltext.asp?hledani=1&submit=Hledat&id_org=18676&query=radar&sort=zmena%5Fformalni&sc=ASC&pocet=24&stranka=2), podle kterého byly články o měření rychlosti v Potůčkách uveřejněny 8. 12. 2017, 8. 1. 2018, 25. 1. 2018 (článek Radar v Potůčkách přinesl zklidnění provozu).

51. Podle zdejšího soudu odpovídá prokázané zveřejnění způsobu předvídanému zákonem a aprobovanému v obdobných případech judikaturou správních soudů (např. rozsudkem NSS z 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, podle kterého povinnost uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému k pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů z míst veřejně přístupných podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je naplněna i uveřejněním informace v lokálním periodiku dostupném způsobem umožňujícím dálkový přístup.
52. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
53. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 8. dubna 2021

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně